

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÈFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. - ESTRANGER, 2'50

LA "CAPELLA SIXTINA" DELS POLITIGS CATALANS

Uns fan galls, altres són muts... — Vaia uns cants més pistonuts!

El tumor maligne

Va sortir Europa, fa dos anys i mig, de la malaltia de la guerra. La gran febrada passà. Però quedaren alguns centres de pertorbació i d'inquietud. A malaltia llarga i greu, convalescència lenta i penosa. Per a Europa, no s'acabà el patir quan s'acabà la guerra. Després de la guerra, el sofriment i l'angúnia han continuat.

Però han continuat amb més força i durant més temps del que era natural. Perquè? Perquè a la pobra Europa, tot just sortida de la guerra, se li formà un tumor maligne. I aquesta malura, que li ha mantingut la sang emmetzinada, és la resistència d'Alemanya a complir les condicions de pau.

Heus-aquí el centre de les pertorbacions europees dels darrers anys. Les sotragades i les crisis que Europa ha sofert no haurien pres de bon tros, tanta importància, si Alemanya, amb la seva actitud, no hagués fomentat directament o indirectament tots els trontolls estèrils que han destorbat la reconstitució material i moral dels pobles.

El tumor alemany, enorme, carregat de humors dolents, ha resistit fins ara totes les medicacions i totes les pressions dels aliats. I és hora d'esclafar el tumor d'una vegada, amb un cop sec i enèrgic. Els pobles, tant els que són actors com els que són espectadors en el plet entre els aliats i Alemanya, estan afadigats del llarg tractament inútil i de les inacabables discussions.

«Enllestit!» Aquest és el fervent desig dels pobles. Cal butdar el tumor quirúrgicament. I el més probable és que, quan es revenit la malura, no surti ni una gota de sang. L'esclafament del tumor maligne salvarà Europa d'una nova i terrible malaltia.

Lliberalisme de morrió?

Aquest home sempre escarnit i rigut sempre, aquest home damunt del

qual se llencen totes les denigrants acusacions, per la permanent paradoxa de la vida política espanyola, acostuma a dir sempre la paraula exacta i oportuna.

Quan en la vida i en el parlament se van anulant, amb pretext de fenòmens patològics, totes les llibertats, fins les més elementals i santes, En Romanones a Bilbao, la vila simbòlica de «el sitio», torna a reproduir el crit de don Joan Prim: Radicals, a defensar-se! I després de tocar a sometent per l'acció lliberal, aconsella a la monarquia que's liberalitzi si no vol córrer perills.

De mica en mica van resorgint per Espanya les veus lliberals. Bé és veritat que a Madrid mai han estat callades aquestes veus. La deserció lliberal és de Catalunya, on avui tothom està amarant d'esperit absolutista. Tothom... Però lo curiós és que el renaixement lliberal s'inicia i escampa precisament en el camp dinàstic, primer amb la carta de l'Alba, que era un crit, ara amb el discurs d'En Romanones que és ja un desig articulat. Per això nosaltres hem dit que vistos des de Catalunya els conservadors espanyols semblen radicals i els lliberals jacobins. De aprop, tal volta continuaran essent uns ximples, però de lluny són un sedant.

I no és que demanin el poder que prou que saben que és, avui, cosa impossible. Veuen la inevitable necessitat de reivindicar el vell lliberalisme ofegat entre les dugues intemperàncies, de la dreta i de l'esquerra, i se llencen a refer un ambient que contrarresti la pertorbació conservadora. Així Romanones s'ha decantat per les formes socialistes. Sincer o insincer lo que a nosaltres ens interessa és el seu gest de lliberal, de tradicionalista lliberal, fins amb cert regust de progresisme. Això indica que han arribat a ésser precisos els sentimentalismes.

Però les paraules d'En Romanones tenim por que no siguin més que retòrica circumstancial, lliberalisme de morrió que a Bilbao ressucita tots els anys a cada 2 de maig. Però encara que En Romanones feu cua, recentment, a la porta d'En Maura, creiem que el seu lliberalisme és cordial. Ell també ha sofert les ofensives conservadores. Ell també ha estat escarnit per ésser lliberal. Perquè se l'odia per creure'l un desvergonyit, però se l'odia, sobre tot per dugues coses: perquè

fou l'home de «neutralitats que maten», perquè ha intentat governar en lliberal. Abans de 1914, no se l'estimava, però no se l'odiava per part dels conservadors.

Ara, sí.

PARADOX

Les pensades d'En Blai

En Blai és un antic teixidor a mà que havia pertenescut a la famosa quadra de Ca'l Olaguer, de Igualada, on hi treballaven l'Antoni Vila fundador de l'«Ateneu Igualadí», En Manso Marimón

quefe dels possibilistes, el periodista Cotet i altres no menys influents en la vida política i social d'Igualada.

Fa temps que En Blai viu a Barcelona amb la família del seu noi gran, i nosaltres que el veiem sovint, li cerquem conversa sobre els temes d'actualitat, segurs de recullir dels seus llavis alguna ensenyança agra-dosa o alguna bona idea filla de la seva llarga experiència.

Fa pocs dies vàrem trobar-lo i vàrem parlar de la qüestió social. Parlant de la jornada de les vuit hores ens deia:

—Diguin el que vulguin els economistes, vuit hores encara són masses; amb sis n'hi hauria prou però amb la condició que tothom les treballés. Mentre s'omplien les places de toros en dies feiners, i voltin tants ganduls tot lo sant dia pels carrers de Sant Ramon, Assalt i Paralel; mentre fins en les

èpoques de més falta de braços a l'indústria hi hagi als music-halls i als cafès de cambres sobra de braços i de cames; mentre, havent-hi oberts els tallers i les fàbriques, rodi tanta gent bagarra per les Rambles i pel Moill, els que voiguem honradament guanyar-nos la vida treballant haurem de fadigar no vuit hores sinó deu o dotze si hem de donar l'abast al consum i volem fer quedar bé als economistes.

—I, doncs, com ho arreglaríem això, Blai?

—Fent tancar cafès, tavernes, concerts, cines, teatres i tota altra mena de sitis de recreio o nius de ganduleria durant les hores destinades al treball. La gresca de nou a una de la nit i prou. El que plegui del treball a les set de la tarda o abans, per esperar l'hora de sopar que vagi a la Biblioteca Arús a llegir, o al Ateneu a sentir conferències o als cursos de l'Universitat Industrial a perfeccionar-se del seu ofici. I tota aquesta tarregada de macarrons, jugadors, pinxos i demés droperia que viu a l'esquena de la gent que treballa, de cap a mar.

—No'ns sembla mal la pensada, Blai. I això dels atemptats com ho acabaríeu?

—D'una manera ben senzilla. Agafaria als cinquanta rojos més exaltats i als cinquanta blancs més rabiosos i amb aquest centenar de tiradors formaria un cos especial de policia encarregada d'acabar amb la tragèdia actual. Donant-los a cada hù cent duros mensuals de sou, estarien quiets i obligarien a estar quiets a la comparsa del terrorisme.

—Voleu dir, Blai?

—Jo he llegit en algún lloc, no'm recordo on, que en el fons d'un revolucionari s'hi troba sempre l'ànima d'un empleat municipal i qui diu municipal diu civil.

—I d'això del comunisme que me'n dieu, Blai?

—Jo quan teixia anava els dilluns a Ca'n Judó a menjar l'estofat o un romesco amb els companys de la quadra. El diumenge anava amb la família a berenar a Ca'n Rafegas. Sense perjudicar als demés feia lo que em donava la gana. Unes quantes unces a un recó de calaixera eren la meya poma per a la sed.

—Això amb el comunisme no pot ésser.

—Així, que no m'hi apuntin.

JEPH DE JESPU

L'obrer i el proteccionisme

quí i a fora, una vella tradició vol que els elements obreristes, i en general tots els elements d'esquerra, siguin partidaris del lliurecanvi. El doctrinarisme de la centúria passada va posar damunt el lliurecanvi l'etiqueta lliberal i damunt el proteccionisme l'etiqueta conservador. Així, un home aventurat, i sobre tot un obrer socialitzant, havia

d'ésser per força lliurecanvista i antiproteccionista.

El lliurecanvi era mirat com una conseqüència indeclinable de les teories de fraternitat humana i de pacifisme internacional. Va ésser durant el segle passat que s'alçà de la multitud i de gran part dels intel·lectuals, aquell clam generós de «Fora fronteres!». El proteccionisme, les tarifes de Duanes, representaren les fronteres econòmiques. I de la mateixa manera que al patriotisme nacional se l'acusava de provocar les guerres militars, s'acusava al proteccionisme de provocar les guerres econòmiques. El caràcter bèl·lic del proteccionisme estava simbolitzat per aquells mots guerra de tarifes, que sovint apareixien en els diaris.

Santa innocència! El problema econòmic del comerç exterior sobreix del vas dels doctrinarismes d'escola. No es pot ésser, per endavant o sistemàticament, lliurecanvista o proteccionista. Ni els conservadors han d'ésser per força proteccionistes, en tot i per tot, ni els lliberals i avançats han d'ésser obligatòriament lliurecanvistes. Tampoc és cert que els interessos i els ideals de la classe obrera la portin ineludiblement al terreny del lliurecanvi.

La veritat és que cada país constitueix en aquest punt un cas diferent. I és que són diferents les condicions econòmiques de cada país. No és una qüestió de doctrines, sinó una qüestió de fets. D'altra banda, les condicions econòmiques no solament són diferents en cada país, sinó que varien a través del temps.

No hi ha, doncs, manera d'establir un principi absolut. Si els fets econòmics provenen que en determinat país i en època determinada, el lliurecanvi o les tarifes baixes perjudiquen la producció interior, posant-la en condicions de inferioritat, cal acudir a les receptes del proteccionisme, entre les quals hi ha la de les tarifes de Duanes.

Cal pensar que dins el règim social present, l'interès dels obrers està en la prosperitat industrial i comercial del país on treballen. El proteccionisme—el proteccionisme ben entès i ben aplicat—afavoreix els patrons, però afavoreix també els obrers. Si les mercaderies estrangeres inunden un país i les indústries pròpies queden paralitzades, els treballadors sofriran ben aviat les conseqüències de la manca de feina.

En aquesta matèria, s'ha d'ésser eclèctic i oportunista. No es pot ésser altra cosa. I és trist que encara hi hagi per aquí homes i periòdics que's creguin que l'ésser lliurecanvista fa avançar i que el proteccionisme és cosa dels burgesos i dels reaccionaris. Cert que sota la capa del proteccionisme poden aixoplugar-se il·legítims interessos particulars. Però la mateixa cosa pot succeir sota la capa del lliurecanvi. Els obrers no han d'ésser sistemàticament lliurecanvistes, perquè no hi ha cap principi, ni cap teoria, ni cap dogma, ni cap reglament de sindicat, que'ls obligui a morir-se de fam davant les portes de les fàbriques tancades.

FULMEN

Si ho entenc que'm pelin

Això de les subsistències i de l'encariment de la vida, és per a fer tornar ximple al home més equilibrat i reflexiu.

Si serà la cosa complicada i difícil d'entendre, que a desgrat dels milers de milers de articles publicats tractant del assumpte, pesi les lliçons dolorosíssimes de l'experiència, ens trobem avui com el dia en que esclatà el problema.

L'alça persistent dels preus dels articles indispensables per la vida, s'ha atribuït ja a mil causes distintes. En plena guerra, a la dificultat de procurar-se les matèries indispensables per a la producció. Al encariment dels nolis. A les restriccions i a les dificultats imposades a la importació.

Més tard, a l'augment sofert pels salaris, tant com a la minva de producció, efecte de l'excursament de la jornada.

Després... A què seguir? A qualsevol pretext o motiu fundat, o infundat, amb tal de perpetuar els fabulosos marges de ganància mantinguts per espai de quatre o cinc anys.

En plena crisi

—Es trist no poguer-se comprar un barret de palla... per falta de gra!

A la fretura desmesurada d'enriquir-se de pressa, i per a tots els medis. A la ceguera que domina socialment, en bona part dels estaments.

Lo cert, i d'aquí la confusió de que parlàvem, és que els dipòsits es troben abarroats de mercaderies, no obstant i treballar-se menys hores; que els nolis han baixat en proporció fabulosa; que comença a haver-hi de tot en abundó i que nosaltres, els pacífics, els que per no haver tingut un Sindicat que ens defensés estem amb respecte als guanys, en la situació de sis anys enrera, esperem la onada de baixa que havia d'ofegar-nos i que no ens ha mullat ni tan sols les puntes dels peus.

Aaa mateix acabem de llegir que han sospès els treballs quatre mil obrers dels que treballen en les mines de carbó de Mieres. Que la suspensió de la feina, obeeix al fet de disposar la companyia de quantitats enormes de carbó, a les que és impossible donar sortida.

Hi ha carbó, hi ha blat que es podreix, hi ha roba que no es pot vendre, i a tot això, costa la vida un sentit.

Vostès ho entenen? Jo tampoc.

Esperem que surti un tècnic que ens demostrï que l'abundó és un perjudici per a menjar i vestir a preus raonables.

Rim de l'hora

A nys enrera era costum plantar una creu en cada siti on queia sense vida una persona. Els nostres camíers serven la recordança de fets vandàlics o desventurats, desgràcies que l'home no ha sapigut prevenir i evitar.

Pensant en el cas de bogeria productor arreu de tantes víctimes malaguanyades a ciutat, més d'una vegada ens hem preguntat mentalment si seria un cas de salut pública assenyalar els sitis on aquells actes fills de la barbàrie més prehistòrica han tingut inexplicable realització, amb l'intent de perllongar la recordança de l'estèril sacrifici, del sacrifici més que inútil contraproduent, i avergonyir als partidaris d'un terrorisme sense esma, cada vegada que posin els peus damunt dels espais que ensagnantaren.

Apenes podem creure que restin entre la veritable classe treballadora candís esperançats en una transformació radical a benefici de l'obrer, apressurada pels mitjos de la violència avui en abús. Nosaltres estem persuadits de que més aviat arribaria l'aventatge col·lectiu si ara i sempre s'hagués fugit de tot camí del crim sense abandonar la aspiració de portar el poble a la violència fonamentada i justiciera per a aconseguir les naturals reivindicacions de la espècie.

Cal fer-se càrrec de com els enemics de tota justícia s'aprofiten de l'estat arbitrari en que ens trobem, apendre en la lliçó que s'ha fet visible i punyent cada vegada que'l caprici dels de dalt han aturat les guies del rellotge del Progrés.

Potser aniria bé una creu clavada en cada lloc on la bogeria humana ha escrit un nou episodi de la tragèdia que ens exalta contra tot sacrifici en và; emperò seria millor que ningú voluntàriament dongués motiu perquè els que s'hi troben bé amb l'estat d'alarma d'avui se sentissin afavorits amb una col·laboració més o menys indirecta, més o menys inconscient.

J. COSTA I POMÉS

La cessantia

En una d'aquelles escombrades de empleats famoses, que abans eren molt freqüents en els ministeris al girar-se la truita del Govern, va restar cessant, entre molts altres, un fulano que, al enterar-se del comminatori ofici, es posà fet una fúria.

Amb els ulls fora del cap, llençant coets per la seva boca de infern, ressegüí tots els departaments de l'oficina cridant:

—M'han deixat cessant?... Molt bé!... Però que consti que des de'l jefe del meu nego-

Com puguen els lloguers

—Trenta duros, diu, el pis?... Però, senyora, si vostè m'ha dit vint-i-cinc...
—Bé!... fa més d'un quart que li he dit.

ciat fins al ministre, tots, tots seran responsables de lo que passi.

—Però... ¿què penses fer?—va atrevir-se a preguntar-li un company.

—Ja ho veureu!—respongué ell cada cop més exaltat.—Cada lletra d'aquesta cessantia costarà una vida.

Espantats, els seus quefes avisaren a la policia, i a les poques hores era detingut i portat davant de l'autoritat.

—Es veritat que vostè ha dit que la seva cessantia costaria moltes vides?... —li preguntaren.

—Sí, senyor.

—I té la poca vergonya de confessar-ho!... Es creu, potser, vostè que'l deixarem amb llibertat d'acció, anunciant que la seva cessantia causarà moltes morts?...

El fulano replicà tranquil·lament:
—Ah!... però és que l'autoritat em pot privar de que un cop cessant em dediqui a exercir la meua carrera de metge?

NYEPIS

D'AQUÍ I D'ALLÀ

Les qüestions de la post-guerra tan seriament s'enmaranyen, que ben poc ens sorprendria que acabessin a trompades.

Tres cops França ha enviat el compte a la senyora Alemanya, i tres cops li ha dit aquesta que el que és per ara, *naranjas!*

Es l'historia llàstimoso que de cor saben els sastres: fè una factura és molt fàcil; lo difícil és cobrar-la.

En La Cierva, franc com sempre, va assegurar l'altre dia que l'exportació, amb prudència, en certs renglons, es precisa.

Té raó, i no hem de negar-li. Ai!... ¡Amb quin gust, si podiem, demà mateix comensàvem l'exportació... de ministres!

Quan els liberals s'enfilin, En Ramón i Cajal és un dels designats desde ara per formar part del Govern.

La proposta és encertada i que's confirmi esperem. ¡Potè aquest Cajal seria, per ells, el *cajal* del seny!

—Ah! Ve d'Itàlia? I què em conta? ¿Van bé les coses allí?
—Ui!... Ja ho crec! Com una seda; no ha vist res més divertit.

La nació està dividida en dos bandos: aquest viu fent tant mal com pot a l'altre; l'altre es distreu perseguint a aquest. De modo i manera que...

—Vaja; ja'l veig venir: que amb tot i sè allà, devia semblar-li que fos aquí.

L'oncle Sam al fi ha girat boca abaix la seva copa: no vol ficar-se per res en els assumptes d'Europa.

Va fè un disbarat un dia, i evita fer-ne un de nou: gat escaldat, diu l'adagi, amb aigua tèbia en té prou.

—Aquest mes hi haurà vuit festes.

—Millor! Ben bé que'ns vindran: potser fins ens convindria que les poguessim doblar.

—No digui aquests desatinos...

—Com? ¿No comprèn, sant cristià, que quan és festa, no's nota tant la falta de treball?

En molts dels pobles d'Amèrica de procedència espanyola hi ha crisis cada vuit dies i motins cada mitja hora.

I es parla de «rompre els ídols», i brillen guspises roges, i sonen cants bolxeviquis i molt sovint la sang corre.

¡Quin orgull per la metròpoli! Aquests bells rebrots ¿no proven que allí hi ha quedat encara quelcom de la llevor nostra?

C. GUMÀ

Els diners i la vida

En escriure aquestes ratlles i de no mentir les informacions telefòniques, començava en el Congrés la discussió del projecte en llei de renovació del contracte entre l'Estat i la Tabacalera.

També en escriure aquesta nota, precisament, ofereixen els Estancs del centre de la ciutat el quadre vergonyós de les cúes, que semblen haver arrelat definitivament en les nostres costums.

Al punt a que han arribat les coses, seria més encertat dir que lo que va a discutir-se en el Congrés és el monopoli de la carestia del tabac. Perquè no essent un mimat per a la fortuna, no disposant d'influències, no

pertanyent a determinat estament, és impossible el fer-se amb una paquetilla de les més humils.

Com he de morir-me, que voldria a hores d'ara disposar d'un escó en el Congrés per a dir-ne quatre de fresques a la Tabacalera i que les sentissin els seus defensors, que no mancaran segurament, entre la llopada que s'asseu a les Corts.

A bé, que si sigüés diputat, hauria, potser resolt fa molt temps el problema de provehir-me de tabac... amb rebaixa i tot, si tant hagués convingut. I fumant jo, com recordar-se dels infelïços obligats a recórrer els Estancs com qui pidola una almoïna?

No cal dir que no m'inspira la discussió de la renovació del contracte amb l'Arrendatària, la més petita confiança. Opino i tot, que bé podria el govern estar-se de portar el projecte a la Cambra popular (?), estalviant al país la representació de la farsa que suposa el simulacre en preparació.

El tabac, és cada dia més escàs, més dolent i més car.

La Tabacalera ens mata, després d'em-pobrir-nos.

Si al menys ens perdonés la vida, ja que ens arrebaça els diners...

X.

Moments feliços

l'alegria i la juvenesa engal·lenen la Plaça de Catalunya, abraçades com bones germanes que són.

Es diumenge. La primera part del dia està finida i la segona s'està fent. El Sol, que escalfa desinteressadament la gran bola terràquia amb raigs de foc, riu... riu com riuen els astres. La tarda és hermosa; les orenetes se la campen per l'im-mens camp de l'atmosfera; un nuvot grisós fuig del Nord i se'n vé vers nosaltres; els arbres llueixen llurs primaverenques gales; a bonança és perfecta. Els soldats saltan i riuen, i les criades xisclen jocosament: és la vida, la felicitat de la vida! Que'n són de feliços aquest batalló de *pioupiou* i aquest ramell de *boniches*, vinguts de províncies llunyanes!... Ah, Venus i Mart, com vos envejo!... En aquest moment, la vida els somriu com una mare a sos infants. Que'n foren de gentils aqueixos defensors de la Pàtria i aqueixes cambres i cuineres de tots preus, si amb llurs follies de joia no donguessin empentes i cops de colze an els passants, a les altres persones que també tenen dret de passejar-se per l'esmentada Plaça!... Ah, bojos, més que bojos!... Que n'és de folla l'alegria!...

Un grup compost de tres mascles morenos i dues femelles rosses bromeja i riu sorollosament, a excepció d'una quinta part d'ell, que està més sèria que un mussol: una de les dues mossetes. Al preguntar-li si està enfadada o si li fan mal els ulls de poll, respon que no, i per a donar-ne una prova, conta—bò-i llepant les blanques fulles d'una margarida—un xistu bastant gracioset, però incomprès, car ningú del grup riu, ni l'esquifida palmera que's troba *tout près d'eux*.

En el precís moment que el rellotge veí del Banc Arnús marca les cinc i tres, un assistent campejà, caminant com les oques, fa la seva entrada a la Plaça. Presumeix un caliquenyo tan groixut com un puro de trenta... puix potser acull vint-i-set fulls de paper de fumar sobre llur cos sienós (parlo del caliquenyo).

Una dida, donant la *grossa* a un infant de una altra dona, passa molt a poc a poc—*chit va piano, va sano*—per davant de varis «caloios». Totes les mirades volen... i s'instal·len sobre dita *lecherta*...

Un gos mal educat *rega* l'establiment portatiu d'un venedor de cacauts, avellanes, tramusos i... companyia. Sobre un banc, ombrejat per tres individus de la família ramarenca d'una altra palmera, *militares y paisanas* pelen la *pava* (pobre bestial!). Un venedor de romanços crida i vén com pa beneït la *Historia de la hermosa Juana*, i repapat en una d'aquelles *ferreas* i plegables cadires, que aixerrencades ocupen bon tros de terreny, un vellet mut llegeix *La Voz*.

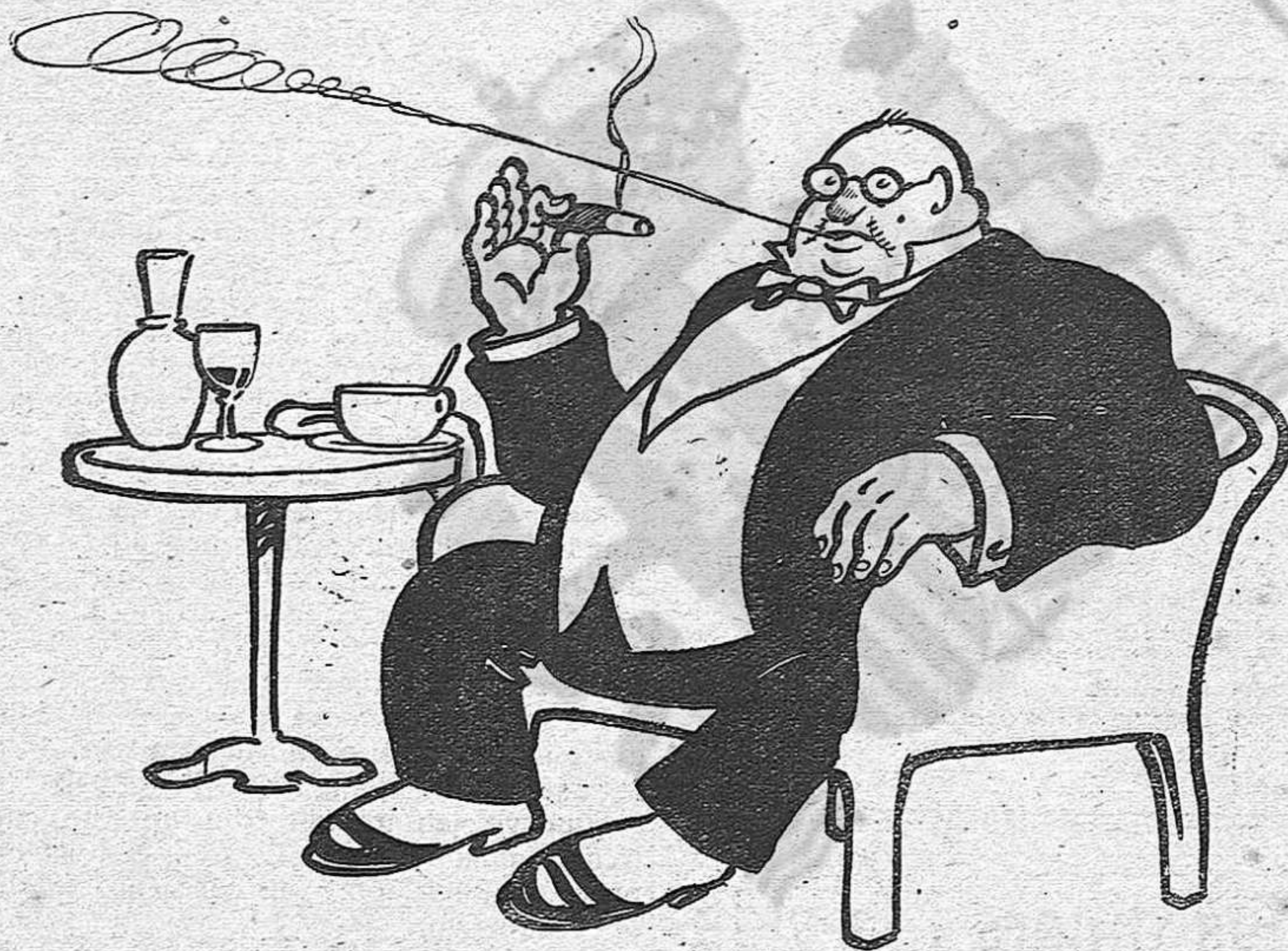
La presència d'un guàrdia urbà que's passeja amunt i avall del passeig central amb aire d'emperador romà, imposa silenci pas-

Romanones conferenciant

—Jo sempre ho dic: per governar Espanya s'ha d'anar amb peus de plom.

Váyase lo uno por lo otro

—He tancat cinc fàbriques que donaven treball a tres mil obrers, però en canvi he firmat un homenatge a la pau i a la tranquil·litat ciutadanes.

L'arnica abans del cop

Ha bastat que's partís de la possibilitat d'un ministeri lliberal amb la col·laboració d'elements que arribessin per primera vegada al Poder, per a que les granotes dels vells partits polítics alcessin la seva veu de protesta des dels fons dels llacs pestilents on es passen la existència.

La llopada reaccionària, partidària de la anormalitat, defensora decidida dels procediments de violència, apunta les seves armes contra la mitja dotzena de prestigis, de veraders prestigis, quals noms han sonat aquests dies com una nova i potser darrera esperança.

No hi ha que dir com a manca de raons, en defecte d'una argumentació seriosa i fonamentada, apel·len els senyors Esteves del conservadurisme, al insult i a la expressió grollera, a la mentida i a la calúnnia.

La nostra simplicitat pels homes que abdicant el seu passat s'avenen a apuntalar el règim, és escassa, per a no dir nul·la. Així i tot, neix la desconfiança que per a ells poguem sentir, de causes totalment distintes a les que fan congriar l'odi i l'enveja, que són en definitiva, les armes que branden els enemics seculars de tot intent de reforma en la governació del Estat.

Oficiant de veritable gos peter, deia l'altre dia un diari barceloní que presum d'ésser el portaveu de la taifa clerical, que n'hi ha prou amb l'anunci del ministeri lliberal que es fa córrer vé preparant-se, per a que els catòlics formin el cuadro.

L'afirmació del orgue carca, seria suficient per a que depositant les minúcies i els escrúpols que ens separen, decidíssim els homes de filiació lliberal i democràtica jugar-nos el tot pel tot en la seva defensa.

En totes les esglésies es celebren amb gran pompa les festes místiques titulades «del mes de Maria».

Flors i més flors a tots els altars. Flors per a Nostre Senyor.

I les espines?
Les espines les deixen al carrer.
Per a tots els que estem deixats de la mà de Déu.

Sembla que el senyor Martínez Anido ha tornat molt satisfet de Madrid.

Molt bé, i ho celebrem.
Ara no més falta una cosa:
Que la seva satisfacció se'ns encomani a tots els barcelonins.
Cosa ja un xiquet més difícil.

Diu que el Bisbe va enviar un capellà a la festa dels Jocs Florals per a que el representés.

No callia, ben mirat.
Perquè els Jocs Florals ja és una festa tant missaire, que tot ho són de capellans: premiats i premiadors.

En una església del Guinardó s'ha inaugurat un altar a la Mare de Déu de Montserrat.

Per cert que el prelat va assistir al acte i digué que trobava que l'imatge de la Verge Moreneta era massa petita.

El rector s'hi apropà i li respongué a l'orella:
—Que'm deixin posar safates a la porta, que ja creixerà.

S'ha donat l'autonomia a la illa de Malta.
El poble ha donat mostres de gran entusiasme i de pregona alegria.

Pels carrers de la capital, els ciutadans se abraçaven els uns als altres.

Què espera el Govern espanyol a donar l'autonomia a Catalunya?

Si ens havíem d'abraçar pel carrer, després d'anar tants anys a trets, ¿volen una solució més castiça?...

Aquest número ha passat per la censura governativa

S'està organitzant a Madrid—i amb totes les campanilles—el partit comunista espanyol.

Quines ganes de amargar la vida d'En Bugarra!

Tant bé que anava dalt del matxet, té, ara se li torna guít.

Un periodista de la meseta preguntà an En Romanones si, quan sigui poder, mantindrà eu el seu lloc al Governador de Barcelona.

Està clà, el coixet,
va dir: «No'm fums pas»
I es quedà el pobret
amb un pam de nàs.

Tan mateix són ben batxillers i ben inoportuns els «chicos de la premsa».

Ja hi tornem?

Tropes franceses, en gran nombre, s'han internat a Alemanya.

En Foch, per altra part, ha enllestit ja el plan de campanya per terra combinat amb un bloqueig marítim formidable, que començarà en el port d'Hamburg...

Tot això per a cobrar una factura!
Heu-vos aquí que en aqueixos moments tot el món està pendent d'aquestes preguntes:

Pagaran?
Pegaran?

Diuen de Colònia que el Govern de l'Imperi Alemany no vol desarmar de cap manera.

No vol desarmar?

Ja la tenim armada, doncs!

Veig que el Govern està a punt de arrendar novament el famós monopoli dels mistos.

Diu que s'ha presentat un concursant que proposa fabricar inmillorables cerilles, grosses i bones.

Ja era hora, viva Déu!

Estem cansats de mitges-cerilles, a Espanya!

Nostre flamant Govern segueix empenyat en reformar el Còdic Penal.

Entre altres penes noves haurien de encloure-hi aquesta:

La pena que ens fa el patir els governants que patim.

Llegim en un diari de Madrid:

«El alcalde, a fuerza de campanillazos, impió continuar en el uso de la palabra al concejal Cordero que protestaba furiosamente.»

Protestava furiosament?

Així diguin que no és tan Cordero com això..

Després de molt rumiar, el Govern ha decidit la supressió del famós Comitè Cotonaire.

Ha fet bé, què diantrel!

Tant per tant, de cotó ja no n'hi havia.

Tot és a les orelles dels ministres.

Sembla que alguns polítics a la madrilenya tornen a empendre-les de valent contra el papu del separatisme.

Es inútil; l'ambient no està per això.

Altres mals de cap ens preocupen.

Don Clodoaldo morí,
y morí de bala rasa.
Noy del Sucre lo mató
a la puerta de su casa.

A Madrid, ha començat a publicar-se un nou periòdic d'idees exaltades.

Se titula *La Guerra Social*.

Més guerra?

Què fan els somatentistes que no contraresten l'efecte amb un altre diari?

Contra una Guerra, «Tres Paus».

Molt trempats, com hi ha Déu, els veïns del carrer de Camprodón de Gràcia.

Desafiant els perills del carrer—que són tants i tan greus en l'actual temporada—celebraren una gran festassa amb ballaruga i eche usté, el dissabte passat.

Els aixerrits i despreocupats graciencs, al tètric *pim pam-pum* contesten amb l'alegre *nyigo-nyigo*.

Per molts anys puguin conservar tan bon humor.

Del President del «Centre Autonomista de Dependents» havem rebut tres «bons», en espècies per a ésser repartits entre famílies necessitades.

S'estima la finesa i li donem les gràcies en nom dels menesterosos.

Un fulano molt religiós, però que no havia pogut aprendre mai cap oració, tenia per costum quan era a l'església, de fer lo següent:

Recitava totes les lletres del abecedari i després afegia:

—Déu del Cel: Amb aqueixes lletres es poden formar totes les oracions més piadoses. Amb això preneu les que volgueu, i engipo neu-se'n una, la que us agradi més.

satger als grups raspo-guerrero que mouen més xibarrí.

De prompte, quan el color festiu de l'anima Plaça llueix més sa magnífica beutat, un tros de cel blau se cobreix amb un mantell gris fort, i un riuxat d'aquells tan furients que açoten sens pietat a les pobres fulles dels plàtans, de les figueres, dels tarongers i dels... etcètera, fa d'escombra: treu a tota

aquella patuleia i l'arrecona dintre els caus hospitalaris que tenen totes les grans urbs.

La germana més gran de les places barcelonines queda neta de sers humans i tacada de l'aigua que l'aglomeració de boires instal·lades dalt de l'atmosfera que'ns rodeja i ens fa viure, llenca abundantment sobre la closca de nostre immens planeta.

M. G. MIR